

SKLAPANJE UGOVORA O VEZU I UGOVORA O OSTAVI PLOVILA KONKLUDENTNIM ČINIMA

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Presuda broj: Rev-877/1991 od 18. rujna 1991.

Vijeće: mr. sc. Hrvoje Momčinović kao predsjednik vijeća te

Vesna Milošević, Zlatko Crnić, Ivica Crnić i Đorđe Bjegović kao članovi vijeća

Tužitelj kao vlasnik plovila smatra da je između njega i marine kao tuženika sklopljen konkludentnim činima ugovor o ostavi plovila. Tužitelj je kupio i preuzeo plovilo od ranijeg vlasnika koji je s marinom bio u ugovornom odnosu. Nakon što je tužitelj pozvan od tuženika (marine) da preuzme i ukloni plovilo sa veza jer će u protivnom biti premješteno na drugi vez, tužitelj to nije učinio. Ne može se smatrati da je ugovor o ostavi bio zaključen, kako to smatra tužitelj, konkludentnim činima tužitelja koji nije preuzeo plovilo nakon određenog roka te tuženika koji je premjestio plovilo na drugi vez, a u zimskom razdoblju ga ponovno vratio na siguran zaštićeni dio marine. U ponašanju tuženika i njegovom pozivu tužitelju da preuzme plovilo te premještanju plovila na drugi manje siguran vez nakon što tužitelj u određenom roku nije preuzeo plovilo, nema elemenata izražavanja volje za sklapanje ugovora o čuvanju plovila. Nedostatak volje za sklapanje ugovora o ostavi već na strani tuženika ukazuje da između stranaka nije nastao ugovor o čuvanju tužiteljevog plovila.

Tužitelj kao vlasnik plovila potražuje naknadu štete od marine zbog oštećenja plovila na vezu. Nižestupanjski sudovi (Općinski sud u Poreču presudom broj P-325/89 od 15. lipnja 1990. i Okružni sud u Puli presudom Gž-976/90 od 9. listopada 1990.) odbili su tužbeni zahtjev za naknadu štete. Protiv pravomoćne drugostupanjske presude tužitelj je izjavio reviziju zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Tužitelj smatra da nije pravilno protumačen pravni odnos stranaka te da je između stranaka nastao konkludentnim činima ugovor o ostavi. Predložio je da se ukinu obje nižestupanjske presude i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Vrhovni sud Republike Hrvatske (u nastavku VSRH) odlučio je da revizija nije osnovana. VSRH smatra da tužitelj kao vlasnik plovila nije ugovorio s tuženikom (marinom) ostavu plovila nakon što je preuzeo plovilo od ranijeg vlasnika koji je bio u ugovornom odnosu s tuženikom. Nakon što je tuženik pozvao tužitelja da preuzme plovilo i ukloni ga s veza u marini jer će u protivnom biti premješteno na manje siguran vez (plutajući vez), tužitelj to nije učinio u određenom roku. VSRH je zaključio da se ne može smatrati da je ugovor o ostavi bio sklopljen, kako to smatra

tužitelj, konkludentnim činima tužitelja koji nije preuzeo plovilo nakon određenog roka te tuženika koji je u zimskom razdoblju vratio plovilo na siguran vez – zaštićeni dio marine zbog opasnosti da bude oštećeno na plutajućem vezu, a nakon toga ga ponovno vratio na plutajući vez. Tužitelj je bio upoznat i suglasio se s ponašanjem tuženika. Tuženik ga je upozorio da će nakon isteka roka za preuzimanje plovila iz posjeda tuženika isto premjestiti na dugi vez (plutajući vez) koji ne pruža sigurnost od oštećenja kao čvrsti vez. VSRH je zaključio da upravo u ponašanju tuženika i njegovom pozivu tužitelju da preuzme plovilo te premještanju plovila na manje siguran vez nakon što tužitelj nije preuzeo plovilo, nema elemenata izražavanja volje za sklapanje ugovora o čuvanju plovila. Nedostatak volje za sklapanje ugovora o ostavi već na strani tuženika, ukazuje da između stranka nije uopće nastao ugovor o čuvanju tužiteljevog plovila. U trenutku kada je tužitelj bio obvezan preuzeti plovilo iz posjeda tuženika na tužitelja je prešao i rizik za slučajnu propast plovila, pa na strani tuženika ne postoje pretpostavke niti za izvanugovornu odgovornost za nastalu štetu tužitelju. Izloženi razlozi, prema shvaćanju VSRH ukazuju da je revizija tužitelja neosnovana, pa je revizija odbijena temeljem čl. 393. Zakona o parničnom postupku.

Dr. sc. Vesna Skorupan Wolff, znanstveni savjetnik
Jadranski zavod Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Zagreb

Summary:

**THE CONCLUSION OF THE CONTRACT OF BERTH AND CUSTODY
OF THE VESSEL BY IMPLIED CONSENT**

It may not be supposed that the contract of deposit was concluded – as claimed by the plaintiff – by implied consent of the plaintiff, who did not take over the vessel after a set time limit, and the defendant, who moved the vessel to another berth. The defendant's behaviour and request to the plaintiff to take over the vessel, as well as moving the vessel to another, less safe berth after the plaintiff had failed to take over the vessel within the set time limit, showed no elements of readiness for concluding the contract of the custody of the vessel. Lack of readiness on the part of the defendant to conclude the contract of deposit implies that the parties have not concluded the contract of the custody of the plaintiff's vessel.